

Entrevista a Nofre Moyà

Miquel Cruz

Nofre Moyà va esser un dels integrants del “Col·lectiu d’Imatge”, un grup de realitzadors que es varen moure a partir de mitjans dels anys vuitanta. Un dels pocs que actualment està relacionat amb el món del cinema.

Temps Moderns— Quins són els orígens de la teva afició al cinema?

Nofre Moyà— Els meus pares duïen un cinema devers els anys seixanta a s’Arenal. Un cinema de barri on es projectaven pel·lícules de sèrie B, moltes pel·lícules de Bruce Lee, pel·lícules per a passar la tarda, molta acció i aventura.

TM— Una experiència que té un cert paral·lelisme amb *Cinema paradiso*.

NM— Això seria dir massa, però sí és cert que jo vaig créixer amb un projectador, cel·luloide, per això molts d’aspectes tècnics varen esser accessibles per a mi. El fet que els meus pares tenguessin un cinema va esser fonamental per a mi, però és clar que es podria haver produït l’efecte contrari.

TM— Després d’un temps arribam a “El Col·lectiu d’Imatges”, ¿quin va esser el factor que va fer possible la vostra unió?

NM— El cinema i res més que el cinema, va esser el factor de la nostra unió, a partir del cinema es va crear l’amistat i sobretot les ganes de fer pel·lícules.

TM— Teníeu alguna mena de filosofia, d’estatuts?

NM— No vàrem tenir ni estatuts, ni manifest, ni declaració de principis. No hi havia una filosofia de grup, cadascú tenia el seu propi criteri a l’hora de fer un film, no hi havia uns trets distintius per al grup. El grup es trobava plegat a l’hora de comprar material ja que resultava més assequible, també ajudàvem a fer les pel·lícules dels altres fent de tot, il·luminació, vestuari... També el grup era plegat a l’hora de mostrar la seva feina al públic.

TM— Supòs que el paper de les insti-

tucions va esser relatiu, ¿vàreu rebre subvencions o algun altre tipus d’ajuts?

NM— No vàrem aconseguir res, ja que les nostres obres no tenien res que pogués vendre a les diverses institucions, és a dir, paisatges de Mallorca i coses així. L’única opció era l’autofinançament i les principals ajudes varen esser les paternes sobretot. Però això ens donava un marge de llibertat creativa molt gran ja que tu eres l’únic responsable de la pel·lícula, així no et trobaves subjecte a les disposicions dels criteris d’un productor, de les institucions.

TM— Ens pots contar ràpidament que vares fer després i el que fas actualment?

NM— Vaig estudiar cinema i vídeo a

Barcelona, després vaig treballar a una televisió local, fins que un dia em vaig decidir a entrar de ple en el món del cinema, vaig fer d’ajudant de direcció en la pel·lícula de Manuel Iborra *El tiempo de la felicidad*, també vaig treballar a *Berd* de Casasayas i ara mateix participo en una superproducció per a la televisió alemanya que es roda a Mallorca.

TM— Quan dirigiràs una pel·lícula?

NM— El guió segurament és dins un calaix d’un productor devora uns quants milions més. Però l’esperança me sobra. ❖

Rae Dawn Chong: Dignes, Eve, ¿per què creus que agrades tant els homes?
Lesley Ann Warren: Perquè no faig preguntes idiotes.

Choose me, d’**Alan Rudolph**